

DE SMOKKELAAR

Eerder verschenen van Clive Cussler
bij The House of Books

DIRK PITT-AVONTUREN

Storm in Havana
De pijl van Poseidon
Wassende maan
Duivelsadem
De schat van Khan
Zwarte wind
Trojaanse Odyssee
Poorten van Hades
Atlantis ontdekt
Stormvloed
Schokgolf
Dodelijk tij
Duik in het duister
Vixen 03
Titanic
Het logboek

ISAAC BELL-AVONTUREN

De provocateur
De dief
De race
De spion
De Saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN
(NUMA-FILES)

Zero hour
De storm
Duivelspoort
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud
Serpent
Spookschip

Clive Cussler
en Justin Scott

De smokkelaar

Een actiethriller met Isaac Bell

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Bootlegger*

Oorspronkelijk uitgegeven door: G.P. Putnam's Sons, New York 2014

© Sandecker RLLLP, 2014

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc., 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

© Vertaling uit het Engels: R.A. van de Plassche, 2017

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht

Omslagbeeld: © Tom Hallman Studio

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5241 2

ISBN 978 90 443 5242 9 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Janet

Boek een

Rum Row
1921

1

Twee mannen in dure kleren, een smokkelaar en zijn bodyguard, lieten een liftjongen met het hoofd omlaag bungelen vanaf de balustrade van Hotel Gotham.

De bodyguard hield hem vast bij zijn enkels, negentien verdiepingen boven 55th Street. Het was nacht. Niemand zag ze, en het gegil van de jongen ging verloren tussen de bussen op Fifth Avenue, de bovengrondse metro die over Sixth denderde en de rinkelende trolleybellen op Madison Square.

De smokkelaar schreeuwde omlaag: ‘Iedere liftjongen in het hotel verkoopt mijn drank! Waarom moet jij zo nodig eigenwijs zijn?’

Kerktorens en gevelspitsen leken als tanden naar hem te happen. ‘Laatste kans, jochie.’

Een lange man in een zomerpak sloop geruisloos over het dak. Hij pakte een automatische browning uit zijn jas en een werpmes uit zijn laars. Hij liep de balustrade op en drukte het pistool tegen de slaap van de bodyguard.

‘Blijf hem vasthouden.’

De bodyguard verstijfde. De smokkelaar deinsde terug van het lemmet dat tegen zijn keel prikte.

‘Wie waagt het...’

‘Isaac Bell. Detectivebureau Van Dorn. Hijs hem in twee stappen naar binnen.’

‘Als je schiet, laten we hem vallen.’

‘Dan hebben jullie een gat in je hoofd voordat hij voorbij de achttiende verdieping is... Doe wat ik zeg... Eén. Trek hem om-

hoog. Twee! Hijs hem over de rand... Leg hem op het dak... Alles in orde, jongen?’

De liftjongen had tranen in zijn ogen. Hij knikte mechanisch, als een pop.

‘Ga maar naar beneden,’ droeg Isaac Bell hem op terwijl hij zijn mes terug in zijn laars stak en het pistool overbracht naar zijn linkerhand. ‘Ga naar je baas en zeg hem dat hoofdresearcher Bell je heeft gezegd dat hij je de rest van de week vrij moet geven plus een bonus van vijftig dollar omdat je de smokkelaars hebt getrotseerd.’

De bodyguard zag zijn kans schoon. Toen de lange detective omhoog reikte om de jongen overeind te helpen, haalde hij uit met een zware, beringde vuist. De vaardige stoot, waar het volle gewicht van een grote, gespierde man achter zat, werd na amper tien centimeter geblokkeerd.

Een vernietigende tegenstoot bracht de man aan het wankelen. Zijn benen klaptten onder hem weg en hij zakte op het teerdak in elkaar. De smokkelaar stak zijn opengespreide handen in de lucht. ‘Oké, oké.’

Detectivebureau Van Dorn – een organisatie met vestigingen in alle grote Amerikaanse steden en in veel buitenlandse – onderhield warme betrekkingen met de politie. Toch voorzag Isaac Bell moeilijkheden toen hij het bureau aan 54th Street binnenliep.

De agent van dienst ontweek zijn blik.

Bell reikte toch maar over de hoge balie om hem een hand te geven. De vader van deze agent, gepensioneerd patrouillecommandant Paddy O’Riordan, verdiende wat bij met oproepklusjes als nachtwaker voor de Van Dorn Beveiligingsdienst.

‘Hoe maakt je vader het?’

Met Paddy ging het prima.

‘Kun je een verhoor regelen met de smokkelaar die we bij Gotham in de kraag hebben gevat?’

‘Die grote gast is in het ziekenhuis om zijn kaak te laten zetten.’

‘Ik wil die kleine spreken, de baas.’

‘Het borgstellingbedrijf heeft voor hem gedokt.’

Bell was razend. ‘Vrij op borgtocht? Na poging tot moord?’

‘Ze verwachten de bescherming waarvoor ze betalen,’ zei agent O’Riordan met een stalen gezicht. ‘Wat ik de volgende keer zou doen, meneer Bell, is niet ons bellen, maar ze in de rivier gooien.’

Bell lette op de reactie van de agent toen hij antwoordde: ‘Ik was bang dat de kustwacht ze dan zou opvissen.’

O’Riordan gaf hem gelijk met een berustend ‘Yep’, aldus het gerucht bevestigend dat zelfs sommige dienders van de Amerikaanse kustwacht – de afdeling van het ministerie van Financiën die tot taak had de dranksmokkel over zee te bestrijden – op de loonlijst van de smokkelaars stonden.

Te beginnen vanaf deze middag, dacht Bell, zouden de Van Dorns daar een eind aan maken.

Met één grote hand stevig op de gashendel van zijn S-1 Flying Yacht en de andere op het stuurwiel stootte Isaac Bell over de East River, de snelheid steeds verder opvoerend om te kunnen opstijgen. Hij ontweek een spoorboot en glipte door de snel kleiner wordende engte tussen een sleepboot met een sliert kolenschuiten achter zich en een andere die een felrode, met dynamiet beladen schuit voorttrok. Joseph Van Dorn, de potige oprichter van het detectivebureau, zat met wapperende rossige bakkebaarden naast hem in de open cockpit, in gedachten verzonken.

Het Greenpoint-veer vertrok van zijn aanlegplaats bij 23rd Street en dobberde precies in hun baan. Toen het grote platte vaartuig plotseling voor hun windscherm opdoemde, schoot Van Dorn rechtop. Onverschrokken en bedaard als altijd vroeg hij: ‘Kunnen we nog tijdig stoppen?’

Bell trok het gas helemaal open.

De Liberty-motor onder de vleugel achter hen brulde.

Hij trok uit alle macht aan het stuur.

De Loening S-1 had snelheids- en hoogterecords gebroken maar was berucht om zijn traag reagerende besturing. Bell had de gebruikelijke stuurknuppel en pedalen vervangen door een Blériot-stuurwiel met gecombineerde besturing en hoogteregelaar, in de hoop het watervliegtuig zo wendbaarder te maken.

Passagiers op de Greenpoint-veerboot deinsden van de reling terug.

Bell gaf een laatste harde ruk aan het stuurwiel.

De Loening maakte zich van het water los en miste de veerboot op nog geen halve meter.

‘Ze zouden een wet moeten uitvaardigen tegen vliegen zoals jij dat doet,’ zei Van Dorn.

Bell vloog onder Williamsburg Bridge door en dook toen tussen de antennes van een oorlogsschip dat in de marinehaven lag aangemeerd. ‘Mijn excuses dat ik je in je sombere overpeinzingen heb gestoord.’

Bell koerste met tweehonderd kilometer per uur boven het groene Brooklyn.

Van Dorn hervatte zijn gepieker over de penibele zakelijke toestand en hoe daaruit te komen.

De wereldoorlog had ook zijn bureau niet onberoerd gelaten. Enkele van zijn beste detectives waren in de loopgraven omgekomen. Andere waren op ontstellend jonge leeftijd geveld door de griepepidemie. Door een economische recessie in de nasleep van de oorlog gingen klanten bankroet. En nu had Isaac Bell gisteren ontdekt dat dranksmokkelaars die door smerissen en politici om te kopen goud geld verdienden aan de Drooglegging, twee van zijn beste huisdetectives bij Hotel Gotham hadden omgekocht.

Bell klom tot negenhonderd meter voordat ze de Rockaways bereikten. Op het punt waar het witte zandstrand als een vilmes in de oceaan sneed, draaide hij naar het oosten, waarna hij verder vloog boven de keten van rotseilanden die Long Island beschermden tegen de beukende golven van de Atlantische Oceaan. Een dranksmok-

kelaarsparadijs van verscholen baaien en moerassen, inhammen, krekens en kanalen strekte zich in de beschutting van die eilanden uit tot aan de horizon.

Op vijftig kilometer van New York liet hij het vliegtuig overhellen naar de staalblauwe oceaan, en hij zette de afdaling in.

‘Mag ik mee in de sloep, boots?’

Matroos derde klasse Asa Somers, de jongste zeeman op de kustwachter CG-9, was buiten zichzelf van opwinding. Het was hem eindelijk gelukt op zee te komen, als bemanningslid van een schip met een kanon en machinegeweren dat langs de kust van Fire Island patrouilleerde op zoek naar rumrunners. Nu dook het snelste watervliegtuig ter wereld – een ééndekker met hoge vleugel en de propeller achter – uit de lucht naar beneden. En alsof het ronkende geluid van zijn Liberty-motor met vierhonderd pk al niet spannend genoeg was, vervoerde het vliegtuig bovendien een beroemde misdaadbestrijder over wie hij in *Boys’ Life* en de *Police Gazette* had gelezen – Joseph Van Dorn, wiens legioen van privédetectives als motto had: ‘We geven nooit op! Nooit!’

‘Waar ben jij opeens zo opgewonden over?’ bromde de witharige bootsman.

‘Ik wil meneer Van Dorn ontmoeten wanneer hij landt.’

‘Die gaat niet landen.’

‘Waarom niet?’

‘Kijk eens om je heen, jongen. Zie je die deining? Met golven van anderhalve meter gaat dat watervliegtuig finaal kopje-onder.’

‘Misschien probeert-ie het in elk geval een keer,’ zei Somers weinig hoopvol. *Flight Magazine* was een stuk enthousiaster over de snelheid van de S-1 dan over zijn stabiliteit.

‘Als-ie zo gek is,’ zei de boots, ‘dan mag jij mee in de sloep om de lijken op te vissen.’

Boven op de vliegende brug bleek de schipper van de CG-9 dezelfde mening toegedaan. ‘Houd de dregankers gereed.’

Het watervliegtuig cirkelde lager. Toen het van dichtbij over de golftoppen scheerde, herkende Somers Van Dorn, die in een glazen cockpit met open dak naast de piloot zat, aan zijn rossige bakkebaarden die wapperden in de slipstream.

Het geraas van de grote twaalfcilinder motor verflauwde tot een gefluister.

‘Halvegare,’ bromde de boots.

Maar de jonge Somers keek naar de rolroeren van het Air Yacht. De vleugelkleppen bewogen bijna sneller op en neer dan het oog kon volgen terwijl de piloot worstelde om het toestel in bedwang te houden. In de staart van het toestel kreeg de horizontale stabilisator grip op de lucht, waarop het gelijkmatig als een locomotief op de rails omlaag gleed. De lange v-vormige romp raakte het water en liet een dunne nevel achter zich opstuiven. De drijvers aan de vleugels gleden over de golven, en licht schommelend kwam het toestel tot stilstand.

‘Somers! Jij bemant de boeglijn.’

De jongen sprong in de sloep, die met pruttelende motor de honderd meter tussen de kustvaarder en het watervliegtuig overbrugde. De enorme vierbladige propeller achter de vleugel stopte met draaien, terwijl de piloot, die de bijna onmogelijke landing had uitgevoerd alsof het doodsimpel was, uit de cockpit omlaag klauterde naar de treeplank die rondom de voorzijde van de romp liep. Hij was een rijzige, slanke, blonde man met een resolute uitdrukking op zijn knappe gezicht. Zijn goudkleurige haar en volle snor waren onberispelijk verzorgd. Zijn maatkostuum en de breedgerande hoed die stevig op zijn hoofd was gedrukt, waren allebei wit.

Somers liet de boeglijn vallen.

‘Ben jij niet goed snik geworden?’ briepte de boots.

‘Volgens mij is dat Isaac Bell!’

‘Al was het Mary Pickford! Zorg dat die lijn niet in de knoop raakt!’

De jongen rolde de lijn weer op, zijn ogen strak op de piloot

gevestigd. Het moest hem zijn. Bells foto stond nooit in welk tijdschrift dan ook. Maar in artikelen over Van Dorn stond altijd dat zijn hoofdresearcher een wit pak droeg, en het kwam plotseling bij Somers op dat de cameraschuwe detective zich in een handomdraai kon vermommen door simpelweg van kleren te wisselen.

‘Gooi eens een lijn, knaap!’ riep hij. ‘Vooruit, je kunt het best – één, twee... drie!’

Somers dacht eraan de lijn precies zo uit zijn hand te laten vieren als de boots hem geleerd had. Tot zijn onuitsprekelijke opluchting viel het touw recht in Bells grote hand.

‘Goeie worp.’ Hij trok het vliegtuig en de sloep naar elkaar toe.

Somers vroeg: ‘Bent u Isaac Bell, meneer?’

‘Ik ben zijn butler. Niet verder vertellen, maar Bell ligt nog steeds voor pampus in een speakeasy. Zo, help me nu even Mr. Van Dorn in je boot te krijgen zonder dat hij in de plomp duikelt. Klaar?’

Bell stak zijn hand uit naar Van Dorn, een zwaargebouwde man van in de vijftig met een prominente Romeinse neus en waakzame ogen. Van Dorn negeerde Bells hand. Bell pakte hem bij zijn elleboog en manoeuvreerde hem met een samenzweerderig lachje naar Somers.

‘Hou hem stevig vast, knaap, hij is niet meer zo piep als hij eruitziet.’

In weerwil van zijn grijns was de blik in Bells blauwe ogen beheerst en alert. Hij sloeg de oudere man nauwlettend gade terwijl die overstapte in het deinende vaartuig, en ontspande zich pas nadat Somers hem veilig binnen boord had gehaald.

‘Hoe heet je, zeeman?’ vroeg Van Dorn met een stem waarin een heel licht Iers accent te bespeuren viel.

‘Matroos derde klasse Asa Somers, meneer.’

‘Gelogen over je leeftijd?’

‘Hoe weet u dat?’ fluisterde Somers.

‘Ik heb dezelfde truc uitgehaald om bij de marine te komen.’ Hij stak een duim omhoog richting de steven. ‘Iedereen aan boord, boots. Terug naar het schip.’

‘Aye, sir.’

De sloep draaide weg van het watervliegtuig.

Van Dorn riep naar Bell. ‘Pas op je tellen bij het Gotham. Vergeet niet dat die schaamteloze ellendelingen minstens twintig kilo meer gewicht in de schaal leggen dan jij.’

Als een poema kon glimlachen, dacht Asa Somers, dan zou dat eruitzien als Isaac Bell toen die antwoordde: ‘Vergeeten? Nooit.’

Met een sceptische blik bekeek Joseph Van Dorn de CG-9, een door de Amerikaanse marine afgedankte onderzeebootjager waarmee de kustwacht was opgezadeld om op patrouille te gaan in het kader van de Drooglegging. Met een kraaiennest boven de vliegende brug, zes-cilinder benzinemotoren die dribladsschroeven aandreven en een op het voordek geplaatst drie-inch Poole-kanon was ze gebouwd om traag voortbewegende Duitse u-boten op te sporen, te achtervolgen en tot zinken te brengen, niet om het tegen snelle smokkelschepen op te nemen.

Ze had in de oorlog flink te lijden gehad en was sindsdien amper onderhouden. Uit het geronk van pompen maakte hij op dat haar houten romp aardig wat lekken moest vertonen. Ze kon nog steeds rake klappen uitdelen met het Poole-kanon en een stel .30-06 Lewis-machinegeweren op de brugvleugels. Maar gesteld dat ze erin slaagde binnen schootsafstand van een smokkelboot te komen, wie was dan vaardig genoeg om het geschut te bedienen?

Haar schipper van middelbare leeftijd had wallen onder zijn ogen en een rode neus. Haar bejaarde bootsman zag eruit als een veteraan uit de Spaans-Amerikaanse oorlog. En de bemanning – met uitzondering van de jonge Somers, die enthousiast langs de mast omhoog was geklauterd naar zijn uitkijkpost in het kraaiennest zodra de sloep was aangemeerd – had min of meer de kwaliteit die Van Dorn verwachtte bij rekruten die eenentwintig dollar per maand betaald kregen.

De schipper groette hem behoedzaam.

Van Dorn ontwapende hem met de aimabele glimlach die al menige crimineel om de tuin had geleid, waarna deze zich in de gevangenis af kon vragen waarom hij deze joviale man de gelegenheid had gegeven hem met een stalen greep in de kraag te vatten. Een twinkeling in de ogen en een warme ondertoon in de stem gaven de indruk dat je met een gemoedelijke kerel van doen had.

‘Ik neem aan dat u van uw commandant hebt gehoord dat het ministerie van Financiën mijn detectivebureau heeft ingehuurd om jullie te adviseren over de beste manier om de illegale dranksmokkel aan te pakken. Maar er gaat vast het gerucht dat wij eigenlijk onderzoeken wie er onder een hoedje speelt met de smokkelaars – wie geld in zijn zak steekt om een oogje dicht te knijpen.’

‘Ze hoeven ons helemaal niet om te kopen. Ze zijn sneller dan wij, en ze zijn met meer. Of iemand – ik zeg niet wie want dat weet ik niet – brieft aan ze door waar wij patrouilleren. Of ze sturen valse noodoproepen de ether in; wij worden geacht levens te redden, dus zodra we te hulp snellen is de weg voor iedereen vrij. En als we er eens een paar grijpen, laten de rechtbanken ze weer lopen, waarna ze bij de eerstvolgende overheidsveiling hun boten terug kopen.’

Van Dorn bekeek de schipper met andere ogen. Misschien was zijn neus rood door een verkoudheid. Of hij nu dronk of niet, hij klonk oprecht verontwaardigd. En wie kon hem dat kwalijk nemen?

In het jaar sinds de Drooglegging – het verbod op de verkoop van alcohol door het Achttiende Amendement op de Grondwet en de Volstead Act – leek het alsof het halve land had besloten de wet te overtreden. Miljoenen mensen waren bereid grof te betalen voor drank. Afgezien van olie of goud in je achtertuin vinden was er geen snellere manier om rijk te worden dan jajem verkopen. Het enige wat je nodig had, was een boot waarmee je een paar kilometer van de kust kon varen, naar een rumvloot van in het buitenland geregistreerde vrachtschepen en schoeners die buiten het bereik van de wet in internationale wateren voor anker lagen. De kranten hadden een held gemaakt van Bill McCoy, kapitein van een schoener die

op de Britse Bahama's was geregistreerd. Hij had een constructie uitgekend om de wet te omzeilen, waardoor het gekkenwerk was geworden om de Drooglegging te handhaven.

'Zoals het liedje gaat' – Van Dorn haalde een regel aan uit de laatste hit van Irving Berlin – "Je kunt de shimmy niet dansen op een kopje thee". Hoe snel gaan de taxi's?'

Vissers en eigenaars van plezierbootjes voeren naar de rumvloot om een paar flessen te kopen, maar de echte zaken werden gedaan door 'taxi's' of 'contactboten': krachtige vaartuigen met een lage diepgang waarmee professionele rumrunners honderden dozen aan wal brachten en die vervolgens voor goud geld aan de smokkelaars verkochten.

'Ze maken ze met de dag sneller.'

Van Dorn schudde zijn hoofd in geveinsde ontsteltenis. Isaac Bell had hem al overgehaald om patrouilles met watervliegtuigen voor te stellen, al mocht God weten wie die ging betalen. Het Congres had drank verboden maar geen geld beschikbaar gesteld voor de handhaving van dat verbod.

'Taxi!!'

Alle ogen vlogen omhoog naar het kraaiennest.

Joseph Van Dorn haalde een verrekijker uit zijn dikke overjas en stelde die scherp in de richting die Asa Somers' zekijker aanwees. De rumboot, die laag in het water lag en even grijs was geveerd als de zee en de lucht, was op duizend meter amper te ontwaren.

'Volle kracht vooruit!' beval de schipper, waarna hij over de ladder omhoog snelde naar de vliegende brug boven de stuurhut. Van Dorn klom met enige moeite achter hem aan.

De motoren kreunden. De kleppen gingen als razenden tekeer. De onderzeebootjager sneed door de golven, een wit schuimspoor achterlatend. 'Vijftien knopen,' zei de schipper.

Een onderzeebootjager van deze bouw moest er achttien kunnen halen, maar uit de vette blauwe walm die haar schoorstenen uit-

braakten maakte Van Dorn op dat haar motoren op de grens van hun vermogen zaten. Hun prooi was overbeladen, de dolboorden van het schip kwamen bijna onder de waterlijn, maar het ploegde met zeventien of achttien knopen voort en werd in de verte al slechter zichtbaar.

‘Kanonnier! Geef een waarschuwingsschot voor zijn boeg.’

Het Poole-kanon bulderde, het dek trilde. Van Dorn kon door zijn krachtige verrekijker niet zien waar de granaat terecht kwam, maar het was in elk geval ver van de boeg van de rumboot. De kanonniers plaats en hun tweede schot nauwkeuriger. Hij zag de waterfontein ervan, maar de boot bleef doorgaan.

Opeens, precies toen het leek alsof de boot in het verflauwende avondlicht zou verdwijnen, hadden ze een meevaller. De taxi minderde vaart. Ze had iets in het water geraakt, veronderstelde de schipper, of een schroef verloren, of een cilinder opgeblazen. Wat er ook mis was gegaan op de zwaarbeladen boot, de onderzeebootjager kwam langzaam naderbij.

‘Ze zullen de drank lozen en ervandoor gaan,’ zei de schipper.

Van Dorn stelde zijn verrekijker bij. Toch zag hij geen silhouetten die koortsachtig smokkelwaar overboord kiepten. De boot bleef de beschutting van het donker zoeken.

‘Kanonnier! Nog eentje voor zijn boeg.’

Het Poole-kanon liet het dek nogmaals trillen, en er plofte een granaat voor de rumboot. ‘Nu zullen ze wel stoppen.’

Het waarschuwingsschot bleef zonder uitwerking en de rumboot voer verder.

Van Dorn telde inderhaast de dozen whisky die hij gestapeld op het dek zag staan, schatte de hoeveelheid die ze benedendeks kon herbergen en kwam na een snelle rekensom tot een vracht van ten minste vijfhonderd dozen. Als de dozen ‘het echte spul’ bevatten – onvervalste Schotse whisky die niet was aangelengd met goedkope graan alcohol – dan was de complete lading dertigduizend dollar waard. Voor de bemanning van een rumboot, die voorafgaand aan

de Drooglegging een karig bestaan als vissers had geleid, was dat een fortuin dat hen tot roekeloze waaghalzerij kon aanzetten. Voor dertigduizend dollar konden zes smokkelaars een Cadillac kopen, of een Rolls-Royce, een Marmon of een Minerva. Voor de gezinnen van de vissers betekende zo'n bedrag een gerieflijke woning en de zekerheid van eten op tafel.

De schipper zette een elektrische sirene aan. De CG-9 krijste als een varken dat gekeeld werd. Desondanks zette de rumboot haar ontsnapping voort. 'Ze zijn gek. Vuur nog een keer!' schreeuwde de schipper tegen de kanonniersploeg. 'Geef ze een nat pak.'

De granaat sloeg zo dichtbij in dat de bemanning een waaier van schuim over zich heen kreeg. De rumboot stopte abrupt en maakte een bocht van honderdtachtig graden, zodat ze naar de onderzeebootjager was gekeerd die in een wolk van blauwe rook naderbij kwam.

'Lewis-mitrailleurs, hou je gereed!'

Grijnzende matrozen bogen zich over de machinegeweren met hun trommelmagazijnen, die aan weerszijden van de stuurhut op een verhoging stonden. Van Dorn nam aan dat het gezonde verstand nu eindelijk zou zegevieren. De Lewis was een superieur wapen: snelvurend, zelden haperend en dodelijk accuraat. De rumrunners konden nu elk moment hun handen in de lucht steken, erop vertrouwend dat hun advocaten hen wel weer vrij zouden krijgen. Maar toen de kustwachter op zo'n honderd meter was genaderd, begonnen ze in plaats daarvan te schieten.

Verraste kreten stegen op van de patrouilleboot.

Een geweerkogel scheerde langs de mast, op enkele centimeters van Van Dorns hoofd. Een andere ketste galmend tegen een ventilatorkap en vervolgens tegen het kanon op het voordek, waarop de schuttersploeg uiteenstootte en dekking zocht. Van Dorn haalde in een vloeiende beweging zijn automatische Colt .45 uit zijn jas, duwde zijn schouder stevig tegen de mast om minder last te hebben van het stampen van de kustwachter en richtte zorgvuldig voor een

afstandsschot. Precies toen hij de schutter in de verte op de korrel had, trof een derde geweerkogel de matroos die de Lewis-mitrailleur aan stuurboord bemande. De man duikelde van de achterkant van de brugvleugel op het hoofddek.

De grote detective klauterde zo snel als hij kon de ladder af en wurmde zich in de vleugel. Hij trok de grendel van het machinegeweer naar achter met zijn linkerhand en loste met zijn rechterhand op de trekker een salvo van drie kogels. Houtsplinters vlogen van de cabine van de taxi af, op een handbreedte van de schutter. Na een volgend salvo van drie vloog het geweer uit diens handen.

‘Nóg een taxi!’ klonk Asa Somers’ schrille stem vanuit het kraaiennest. ‘Nog een taxi, achter ons.’

Van Dorn besloot eerst de cockpit van de rumboot schoon te vegen en vuurde een regen van .30-06-kogels af. De roerganger koos eieren voor zijn geld, liet het stuurwiel los en gooide zichzelf plat op de grond.

Somers schreeuwde opnieuw: ‘Taxi nadert ons van achter!’

De angst in de stem van de jongen maakte dat Van Dorn zich omdraaide.

Een lange, lage zwarte boot kwam snel dichterbij. Nooit eerder had Van Dorn een boot zo snel zien varen. Op zijn minst veertig knopen. Tachtig kilometer per uur. Meerdere uitlaatspruitstukken brachten in koor een donderend geraas voort. Drie dozijn rechtstandige pijpen bliezen oranjekleurige vlammen de lucht in. Een drietal Liberty-motoren, naast elkaar gemonteerd, elk even krachtig als de turbo-supergeladen L-12 op Isaacs watervliegtuig, was verantwoordelijk voor die vurige uitstoot.

De kanonniersploeg op het voordek kon het gevaar niet zien.

Het was een aanval in de rug. De zwarte boot, die de zee als een mes doorkliefde, draaide zodra de onderzeebootjager draaide en hield een positie aan die haar van het kanon afschermdde. Ook de schutter achter het machinegeweer aan bakboord, wiens zicht door de stuurhut werd geblokkeerd, kon haar niet zien. Maar Joseph Van

Dorn wel. Hij draaide het Lewis-geweer en opende het vuur.

Het vaartuig begon te zigzaggen, zwenkte scherp naar links en naar rechts, wendbaar als een vuurvlieg.

Een koude glimlach verspreidde zich over Van Dorns gezicht.

‘Oké, jongens. Dan zullen jullie het krijgen ook.’ Hij liet het Lewis-geweer precies naar het midden van de zigzagbaan wijzen en vuurde korte salvo’s af, de zwarte boot in tien seconden met zo’n honderd kogels besproeiend. Bijna de helft van zijn schoten trof doel. Maar tot Van Dorns verbazing ketsten ze af, en het drong te laat tot hem door dat ze van een stalen bepantsering was voorzien.

Hij bestookte het glazen windscherm waarachter de roerganger neerhurkte. Er kwamen sterren in het glas, maar het barstte niet. Kogelbestendig. Deze jongens hadden maatregelen getroffen. Toen vuurde de zwarte boot terug.

Ze hadden ook een Lewis-geweer. Verscholen onder het dek, kon het draaien op een gescharnierde verhoging, en Van Dorn merkte in een oogwenk dat de schutter zijn vak verstond. Tientallen kogels doorboorden de houten romp van de onderzeebootjager recht onder de plek waar hij zijn geweer bemande en perforerden het borsthoge canvas dat de brugvleugel beschermde tegen wind en opspattend water. Van Dorn schoot een paar lange salvo’s terug. Met een koel, afstandelijk deel van zijn geest verbaasde hij zich erover dat het vernietigende vuur hem nog niet had geraakt.

Iets trof zijn borst met de kracht van een weggeslingerde straatkei.

Plotseling tuimelde hij over de rand van de brugvleugel, en toen suisde hij omlaag naar het dek. De analytische kant van zijn brein nam waar dat de taxi die ze achtervolgden met hoge snelheid wegvoer, afgeschermd door de kogelregens vanaf de zwarte boot, en dat de kustwachter keerde terwijl hij viel zodat ze het Poole-kanon in de strijd konden werpen. Toen ze haar flank naar de zee wendde, kwam er van opzij een golf aan rollen die haar sterk naar stuurboord deed overhellen, met als gevolg dat hij uiteindelijk niet op het smalle dek neerviel maar op de veiligheidsreling aan de rand ervan. Via

de strak gespannen draadkabel, die zijn val brak, stuiterde hij het bitterkoude water in. Het laatste wat hij hoorde, was Asa Somers' kreet: 'Mr. Van Dorn!'

‘Overleg in de steeg. Hancock, jij geeft rugdekking.’

Isaac Bell leek nonchalant door de weelderige lobby van Hotel Gotham te slenteren. Vier goedgeklede huisdetectives volgden kalm in zijn voetspoor, een rimpelloze aftocht die niet werd opgemerkt door de betalende gasten van het hotel. Toen ze bij elkaar stonden in het donkere en smalle steegje bij de keuken achter, sprak Bell twee van hen bij naam aan.

‘Clayton. Ellis.’

Tom Clayton en Ed Ellis waren typische huisdetectives van Van Dorns Beveiligingsdienst: lange, breedgeschouderde zwaargewichten, minder schrandere dan de echte speurders maar knap genoeg om in een modeblad te figureren. Uitgedost in een fatsoenlijk pak, schoon wit overhemd, gepoetste schoenen en stropdas leek geen van de voormalige spoorwagerechercheurs te detoneren in een duur hotel. Maar zakkenrollers, insluipers en zwendelaars hadden snel in de gaten dat ze bij deze krachtpatsers uit de buurt moesten blijven.

‘Wat had u op de lever, Mr. Bell?’

‘Je bent ontslagen.’

‘Waarom?’ vroeg Clayton.

‘Je hebt de goede naam van Van Dorn bezoedeld.’

“Bezoedeld?” Clayton ginnegapte tegen zijn maat. “Bezoedeld?”

Ellis zei: ‘Ik sluit me bij je aan, maat. “Bezoedeld?”’

Bell onderdrukte een opwelling hen allebei neer te slaan. De anderen in hun team hadden zich niet laten omkopen. In het be-

lang van het detectivebureau nam hij de gelegenheid te baat om de eerlijke medewerkers te tonen wat er op het spel stond en hun een hart onder de riem te steken. Daarom gaf hij kalm antwoord op de spottende vraag.

‘Mr. Van Dorn heeft een eersteklas zaak opgebouwd die het hele continent omspant. We hebben kantoren in elke stad, die contact onderhouden met eigen telegraaflijnen en interlokale telefoonverbindingen. We hebben honderden ervaren detectives – waardevolle krachten die hun vak verstaan – en duizenden mannen bij de Beveiligingsdienst die banken en juwelierszaken bewaken, goud- en zilvertransporten begeleiden en de wacht houden in de beste hotels. Maar die zaak is geen vervalste stuiver waard als klanten niet op onze goede naam kunnen vertrouwen. Van Dorns nemen geen steekpenningen aan. Jullie wel. Jullie hebben onze goede naam bezoedeld. Nu weet je wat “bezoedeld” betekent en waarom jullie ontslagen zijn.’

‘Hoor eens, Mr. Bell, het zit in de menselijke aard om een graantje mee te pikken. De smokkelaars halen het geld met bakken binnen.’

Ellis viel hem bij. ‘De liftjongens krijgen hun deel door de flessen bij de gasten te bezorgen en het is alleen maar redelijk dat wij ons deel krijgen door bij de deur een oogje dicht te knijpen.’

‘Niet iedere liftjongen!’

Clayton en Ellis wisselden een steelse blik uit. Ze wisten wat er was voorgevallen.

‘De smokkelaar door wie jullie je hebben laten omkopen probeerde gisteravond een jongen van het dak te gooien. De werkgever van die jongen, Hotel Gotham, betaalt ons om hun eigendommen, hun gasten en hun personeel te beschermen. Jullie twee hebben die jongen in de steek gelaten. Ik wens jullie nooit meer in de buurt van dit hotel te zien.’

‘Bedreigt u ons?’

‘De spijker op zijn kop, mister. Opgehoepeld.’

Clayton en Ellis kwamen dichterbij, licht op hun voeten voor

zulke grote mannen. De twee eerlijke huisdetectives keken elkaar aan, zich afvragend of ze hun hoofdrechercheur te hulp moesten schieten. Bell weerhield hen met een vlug gebaar. Een nauwelijks waarneembaar optrekken van zijn schouder kondigde een rechter zwaai toot aan die het handgemeen moest beëindigen voor het goed en wel begonnen was.

Clayton zag de stoot aankomen. Hij boog soepel naar zijn rechterkant. De ontwijkmanoeuvre-volgens-het-boekje had het onverwachte bijeffect dat Bells linkervuist, die als een sloopkogel vanuit zijn knie omhoogkwam, extra hard zijn kin trof en de huisdetective ruggelings naar achter wierp.

Ellis aarzelde geen moment en haalde uit met een flitsende linkse stoot die te krachtig was om te pareren. Bell dook eronderdoor en sloeg terug met een rechtse hoek tegen de zijkant van Ellis' hoofd, waardoor hij tegen Clayton aan kwakte die tegen de muur van het steegje leunde.

Met ingehouden woede zei Bell: 'Als ik jullie ooit in de straten van New York tegenkom, smijt ik jullie in de Hudson.'

'Mr. Bell, Mr. Bell.'

Een Van Dorn in opleiding – een jongen van achttien met een fris gezicht – stormde door de keukendeur. 'Mr. Bell. Meneer Van Dorn is neergeschoten!'

'Wát!'

Isaac Bell draaide zich vervuld van afgrijzen in de richting van de schrille stem, zo geschrokken dat het hem ontging dat de ogen van de jongen meedraaiden met een plotselinge beweging.

Ellis deelde een harde rechtse hoek uit. Bell slaagde erin die deels op te vangen door mee te geven, maar de klap had nog steeds genoeg kracht om hem te vloeren. Hij belandde languit op het groezelige beton. Clayton sprong als een rugbyer op hem af, zette zich schrap en haalde met een laars uit naar zijn hoofd. Bell probeerde de trap af te weren met zijn hand, maar de laars schopte die opzij en kwam recht op zijn gezicht af. Bell greep Claytons enkel met zijn andere

hand, omkleemde die met al zijn kracht en sprong overeind in een explosie van woede en vertwijfeling.

Hij hees Claytons been hoog boven zijn schouder, kwakte hem ruggelings op het beton en draaide zich om zijn as om Ellis' volgende klap op te vangen, een snoeiharde linkse die pal op zijn kaak was gericht. Bell dook eronderdoor. Ellis' wit geknepen knokkels schampten langs zijn hoofdhuid. Hij dook lager, greep Ellis vast en gebruikte de vaart van de zwaardere man om hem naar Clayton te slingeren, die net overeind kwam. De huisdetectives knalden met de neuzen tegen elkaar aan, waarbij bot en kraakbeen hoorbaar versplinterden. Bell liet de kreunende Ellis' op de grond zakken en pakte de aspirant met een ijzeren greep bij de schouder.

'Waar is hij?'

'Bellevue.'

Bell haalde een keer diep adem en vermande zich. 'Ziekenhuis? Of mortuarium?'

'Ziekenhuis.'

'Erheen dan. De anderen hier: terug aan het werk. Zeg Hancock dat hij de leiding heeft.'

De jongen was zo slim geweest een taxi te laten wachten.

Bell bestookte hem met vragen terwijl ze door het centrum snelden. Maar vooralsnog was alleen bekend dat de baas, op zeker moment nadat Isaac Bell hem had afgezet op het schip van de kustwacht, in een vuurgevecht met rumrunners gewond was geraakt. Het schoot door Bell heen dat hij toen dat gebeurde waarschijnlijk net bezig was zijn Loening vast te leggen bij de Air Service Terminal aan 31st Street.

'Hoe hebben ze hem zo snel aan wal gekregen?'

Het geluk van de Ieren, zoals Joe het zou noemen, was zijn redding geweest. Een alerte telegrafist aan wal had het radiobericht van de kustwacht doorgegeven aan de politiedienst van New York, en de havenbrigade had vervolgens een snelle boot eropaf gestuurd, die al op smokkelaarspatrouille was bij Sandy Hook. De patrouilleboot

was de veel tragere kunstvaarder tegemoet gevaren en daarna met Van Dorn via de East River teruggesneld naar Bellevue Hospital. Bell zou een ziekenhuis met befaamdere chirurgen hebben geprefereerd boven het overvolle, onderbezette gemeentelijke ziekenhuis, maar de dienders hadden gekozen voor die welke het dichtst bij de rivier lag.

‘Zodra je me hebt afgezet, rijd je met de taxi meteen door naar kantoor. Geef rechercheur McKinney mijn bevel door dat hij alle beschikbare krachten moet inzetten voor de jacht op de criminelen die meneer Van Dorn hebben aangevallen.’ Darren McKinney was een jonge doordouwer die Van Dorn uit Washington had gehaald om het hoofdkantoor in New York te runnen.

‘Zeg hem alle smokkelaars in de stad onder druk te zetten; iemand onder hen zou toch te horen moeten krijgen wie erachter zit. Zeg hem op zoek te gaan naar een rumboot met sporen van een vuurgevecht. En zeg hem dat hij de ziekenhuizen moet laten afflopen op gewonden.’

De taxi kwam gierend, met rokende banden tot stilstand.

‘Alles duidelijk? Wegwezen dan!’

Bell stormde de hal van het ziekenhuis binnen.

Bij de balie vertelden ze hem dat Joseph Van Dorn in de operatiekamer was.

‘Hoe slecht is hij eraan toe?’

‘Drie van onze beste chirurgen doen hun uiterste best voor hem.’

Bell hield zichzelf vast aan de balie. Drie? Hoe zwaar gewond moest hij dan niet zijn? ‘Heeft iemand zijn vrouw gebeld?’

‘Mevrouw Van Dorn verblijft in een wachtkamer. Wilt u haar zien?’

‘Natuurlijk.’

Een ernstig kijkende receptionist ging Bell voor naar een besloten wachtkamer.

Dorothy Van Dorn viel in zijn armen. ‘O, Isaac, het kan toch niet waar zijn?’

Ze was aanzienlijk jonger dan Joe, een sprankelende schoonheid met ravenzwarte haren, dochter van de legendarische Washingtonse bouwer van slagkruisers Arthur Langner en weduwe van scheepsarchitect Farley Kent. Dorothy had op Smith College gezeten met Joes eerste vrouw, die gestorven was aan longontsteking. Bell had verheugd toegezien toen er iets moois opbloeide tussen de twee ouders met jonge kinderen die beiden hun partner verloren hadden. Het huwelijk bracht de wat stijve Van Dorn een onverwachte hartstocht en Dorothy de stabiliteit waarnaar ze gehunkerd had.

‘Isaac, wat had een man van zijn leeftijd te zoeken in een vuurgevecht?’

Daarop waren verscheidene antwoorden mogelijk, die haar geen van alle zouden helpen. Het baatte niet deze doodsbange echtgenote te verzekeren dat Joe Van Dorn de rust zelve was in een vuurgevecht, onder alle omstandigheden koel, alert en dodelijk. Noch had het zin haar mee te delen dat hij, toen Bell hem aan boord bracht van een patrouilleboot van de Amerikaanse kustwacht bewapend met twee machinegeweren en een kanon, hoogstens bang was geweest voor een onfortuinlijke duikeling in het water. Nu wenste hij uiteraard dat hij Joe een extra mannetje had laten meenemen. Daarvoor was de vierpersoonscabine van de Loening ruim genoeg. Hij had een paar mannen moeten aanwijzen om hem te beschermen.

‘Ik weet nog niet wat er is gebeurd.’

‘Wie heeft hem neergeschoten?’

‘Ons onderzoek is al gaande. Ik zal het spoedig weten.’

Hij omhelsde haar stevig, maar liet haar toen los om Joes oudste vriend de hand te schudden, die Dorothy naar het ziekenhuis had vergezeld. Kapitein Dave Novicki, breed en robuust als een meerpaal, was een gepensioneerd zeeman op de grote vaart. Hij had Joe vele jaren geleden onder zijn hoede genomen, toen hij onderofficier was op de immigrantenboot die de tiener Van Dorn naar Amerika bracht. Bell had Novicki vaak ontmoet op het diner dat de Van Dorns met Thanksgiving altijd hielden in hun stadsvilla op Murray

Hill. Volgens Joe had hij zijn succes grotendeels te danken aan de solide steun van de knoestige oude zeerob, net zoals Bell het zijne grotendeels toeschreef aan Van Dorns voorbeeld.

‘Dank voor je komst,’ zei hij tegen Bell.

Bell nam Novicki apart en vroeg met gedempte stem: ‘Hoe erg is hij eraan toe?’

‘Het is kantje boord. De hoofdchirurg had beloofd ons na een uur op de hoogte te brengen. Dat is nu twee uur geleden.’

Tergend langzaam verstreek er nog een uur. Iedereen keek op toen er een verpleegster binnenkwam. Ze fluisterde tegen Isaac Bell dat er in de lobby telefoon voor hem was. Bij de balie lieten ze hem bij een toestel. ‘McKinney?’

‘Tot uw dienst, Mr. Bell.’

‘Wat heb je voor me?’

‘Ed Tobin heeft de boot gevonden waar de kustwacht achteraan zat. Half gezonken bij de Chelsea Piers. Niet de boot die hem heeft neergeschoten. De taxi die ze achtervolgden.’

Tobin was een veteraan van de misdaadbrigade van het New Yorkse kantoor en stamde uit een familie van varensgezellen en kolenpiraten op Staten Island. Dankzij die achtergrond kende Ed Tobin de haven beter dan de havenpolitie zelf.

‘De jajem is bijna allemaal verdwenen. Waarschijnlijk overgeladen in kleine boten. Ed zegt dat de dienders beweren er eentje gepakt te hebben op de East River.’

‘Heeft zich iemand met schotwonden gemeld in een van de ziekenhuizen?’

‘We houden alle ziekenhuizen in de gaten, van Bay Shore op Long Island tot Brooklyn, Staten Island en Manhattan. Tot dusver nog niets.’

‘Nergens iemand met schotwonden?’

‘Niemand die daar geen goed verhaal bij heeft.’

‘Vertel me die verhalen eens.’

‘Twee kerels die elkaar hebben neergeknald bij een ruzie over

het recht om bier in de speakeasy's van Bensonhurst te verkopen. Kerel in een zuiptent aan Herald Square die door zijn vriendin is neergeschoten omdat hij haar bedroog. Kerel in Roosevelt Hospital die in de bovengrondse metro is neergeschoten. Dat is het tot zover, maar de nacht is nog jong.'

'Wie heeft die kerel in de metro neergeschoten?'

'De dader is ontsnapt. De dienders vonden hem alleen.'

'Welke lijn? De El boven Ninth Avenue?'

'Yep. De dienders brachten hem naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis.'

'Dienders? Waarom geen ambulance?'

'Hij liep nog op eigen kracht. De dienders vonden hem toen hij van de kerkhalte bij Saint Pauls verder strompelde. Ken je die, bij 59th?'

'Ik weet waar dat is.'

De Ninth Avenue Elevated Line, die direct voorbij Roosevelt Hospital kwam, begon pal in het centrum bij South Ferry aan de rand van de haven en liep omhoog naar de buitenwijken door Chelsea. Er was een kleine kans dat een gewonde rumrunner op een van die beide plekken aan wal was gekomen en de metrotrein had weten te bereiken.

McKinney zei: 'Ik stuur wel een paar jongens naar Roosevelt.'

'Nee, ik doe het zelf wel.' De kans was miniem. Maar zo kon hij iets voor Joe Van Dorn doen in plaats van hier hulpeloos rond te hangen.

'Hoe is het met de baas?' vroeg McKinney.

'Ik weet nog niets. Ze zijn hem aan het opereren.'

'Het is wel een krankzinnig toeval...'

'Hoe bedoel je?'

'Dat meneer Van Dorn uitgerekend toen er een vuurgevecht uitbrak op die patrouilleboot was. Hoeveel smokkelaars wagen het op de kustwacht te schieten? Iedereen met ook maar een greintje verstand weet dat het veel veiliger is om je over te geven en je dan

door je advocaten weer vrij te laten praten.'

'Goed punt,' zei Bell. Terwijl hij zich terug naar de wachtkamer haastte, dacht hij bij zichzelf dat Joe inderdaad onwaarschijnlijk veel pech had gehad. Zoals McKinney had gezegd, lieten de meeste rumrunners het wel uit hun hoofd hun leven op het spel te zetten in een vuurgevecht met de kustwacht.

Er was nog steeds geen bericht van de chirurgen. Bell vroeg Dorothy: 'Red je het hier voorlopig? Ik moet ergens achteraan.' Ze was lijkbleek, en hij kon zien dat ze aan het eind van haar Latijn was.

Kapitein Novicki legde een gespierde arm om haar schouders en bulderde: 'Grijp jij het tuig dat hem heeft neergeschoten, Isaac. Ik waak als een moederbeer over Dorothy en Joe.'

Isaac Bell hield een taxi aan en jakkerde door de stad, waar op dat late uur nog amper verkeer was. Het was minder dan vijftien minuten rijden van het Bellevue naar het Roosevelt Hospital, een reusachtig, rood bakstenen gebouw dat driehonderdvijftig bedden herbergde. Het ziekenhuis en de fortachtige katholieke Pauluskerk stonden tussen de Ierse en zwarte sloppenwijken van Hell's Kitchen in het zuiden en San Juan Hill in het noorden. '*Blind pigs*', raamloze illegale drankholen, vormden de donkere benedenverdiepingen van etagewoningen. Een metrotrein rammelde boven zijn hoofd toen hij onder de El door rende en bij het ziekenhuis arriveerde. Hij toonde de baliemedewerker zijn gouden Van Dorn-hoofdrechercheur-insigne, stak hem een vijf-dollarbiljet toe en vroeg de patiënt te spreken die eerder met een schotwond was opgenomen.

'Bovenste verdieping,' zei de receptionist hem. 'Laatste kamer aan het eind van de gang. Privékamer, met een politiebewaker ervoor.'

'Is hij ernstig gewond?'

'Hij is op eigen kracht hier gekomen.'

In de lift vouwde Bell een bankbiljet dubbel voor de agent.

In de opengaande lift woei hem de zeepgeur van een pas gedweilde vloer tegemoet. De hal was leeg, de tegels glommen.

Bell haastte zich door de lange gang. De liftdeuren klapten achter hem dicht.

Voor zich hoorde hij de scherpe knal van een klein kaliber pistool.

Hij rende naar het geluid, trok zijn browning uit zijn schouderholster en sloeg de hoek om. Links van hem zag hij de deur naar de trap. De deur naar de kamer rechts van hem stond halfopen. Hij hoorde luid gekreun en op de grond zag hij benen gehuld in een blauwe uniformbroek en afgesleten, zwarte, halfhoge schoenen. Hij stormde naar binnen. Een agent van de New York Police Department lag op zijn rug en hield met dichtgeknepen ogen zijn hoofd vast. Hij kreunde opnieuw. 'Aw, dat doet pijn zeg.'

Op het bed lag een in ziekenhuiskledij gestoken blonde man op zijn zij, opgerold in foetushouding, zijn kin krampachtig tegen zijn borst geklemd. Het schot dat Bell had gehoord, was van dichtbij afgevuurd. Zijn nek vertoonde een nietig rood gat ter grootte van een knikker, met daaromheen een ring van bloed.

Het raam stond open.

Bell stak zijn hoofd naar buiten. De vierkante top van de zuidtoren van de Pauluskerk lag op ooghoogte aan de overzijde van de straat. Onder het raam liep de steile voorgevel van het ziekenhuis twaalf verdiepingen omlaag, tot aan het trottoir.

Hij rende naar het trappenhuis en luisterde naar voetstappen. Stilte. Was de moordenaar een paar verdiepingen lager gestopt? Hij kon de begane grond nog niet hebben bereikt. Had hij op een lagere verdieping het trappenhuis weer verlaten? Was hij via de trap op het dak uitgekomen?

Met zijn pistool in de aanslag stormde Bell de trap omhoog. Via een deur belandde hij op het met een teerdek beklede dak. Een rokerige hemel reflecteerde het zwakke lamplicht uit de omgeving. Liftkoepels, trapkoepels en schoorstenen doemden in het schemerduister op. Dakramen wierpen elektrisch licht omhoog vanuit de onderliggende kamers. Hij luisterde. Ver beneden rammelde weer een El voorbij. Een schaduw flitste achter het schijnsel van een dakraam, en Bell sprong erachteraan.

Hij rende geruisloos, met gedempte voetstappen op het zachte teer, zag de schaduw een volgend dakraam passeren en verhoogde zijn snelheid. Hij was op zes meter afstand toen de gestalte voor hem abrupt stopte en zich omdraaide.

Bell dook door de lucht, trok zijn schouder in, klemde zijn pistool tegen zich aan en liet zich voortrollen toen hij het teer raakte. Twee schoten knalden kort na elkaar, en lood doorboorde de plek

waar hij zich een fractie van een seconde eerder had bevonden.

De moordenaar dook achter een liftkoepel.

Bell rende er via de andere kant omheen. Hij zag een lichtflits. De deur naar een trappenhuis ging net ver genoeg open om een man door te laten. Bell loste een schot op het sterke, soepele, reptielachtige silhouet, maar het glipte in een vloeiende beweging weg.

Hij rende naar de deur, dook omlaag en rukte hem open. Hij hoorde de laarzen van de rennende man weergalmen op de treden en volgde hem twee zigzagtrappen omlaag. Een koperen tuit ter grootte van een baksteen, afgerukt van een canvas brandslang, vloog naar zijn hoofd. Bell dook eronderdoor. Het ding kletterde tegen de stalen trapeuning en stuiterde terug naar zijn gezicht. Hij draaide zich opzij, maar bij zijn poging de zware tuit te ontwijken verloor hij zijn evenwicht en viel op één knie. Voor een seconde gedesorienteerd, voelde hij dat de man rakelings langs hem heen vloog. Twee schoten weerklonken luid in de besloten ruimte, weerkaatsten tegen het dak en toen tegen de keldervloer in de diepte. Twee kogels boorden zich in het stucwerk naast zijn hoofd.

Bell sprong overeind en stooft achter de moordenaar aan.

Plotseling had hij hem in het vizier. Een kostbaar ogenblik lang keek hij pal op de platte pet die de man droeg. Hij mikte met zijn browning, de aangepaste No. 2 die hij sinds jaar en dag bij zich droeg. Hij draaide soepel mee om de rennende moordenaar in zijn schootsveld te houden. Langzaam begon hij de trekker over te halen, nog steeds meebewegend met zijn doelwit. Maar precies toen hij wilde vuren, dook er een sneeuwwit voorwerp voor zijn loop op.

Het was een hoge witte muts van gevouwen linnen, gedragen door een verpleegster in een smetteloos uniform. Hij bewoog het wapen met een ruk opzij en liet de trekker los, het scheelde maar een haar of een onschuldige had het leven gelaten. Twee onschuldigen, beseftte hij toen hij verder de trap omlaag denderde: de verpleegster, en de dokter die haar in de beslotenheid van het trappenhuis had omhelsd en haar nu beschermde met zijn lichaam.

‘Het is niet wat je denkt,’ riep de dokter.

Bell hoorde in de diepte het geluid van brekend glas en stooften voorbij.

Drie verdiepingen lager was het donker in het trappenhuis. Zijn laarzen knersten over het gebroken glas. De moordenaar had de lampen stukgeslagen. Bell stormde in het duister omlaag over de traptreden. Hij struikelde over een brandslang die op scheenhoogte tussen de leuninggen was gelegd. Hij graaide met een hand een spijl vast, trok zich overeind en hervatte de achtervolging.

Het donker dwong hem langzamer te gaan. Hij hoorde een deur dichtslaan en daalde twee verdiepingen verder af. Daar was weer licht, waaruit hij opmaakte dat de moordenaar hier geen peertjes meer stuk had geslagen en het trappenhuis verlaten had. Hij duwde een deur open en stond opeens buiten, in een steeg tussen het ziekenhuis en een stal – een van de vele aan de westkant van Manhattan Island die nog niet was verbouwd tot een autogarage. Er hing de stank van mest in de lucht en de zoetige geur van stro.

De steeg leidde naar 58th Street, een lang blok van etagewoningen. Op dit uur waren de trottoirs verlaten, de ramen van de gebouwen merendeels donker. Er waren tientallen portieken die de moordenaar in had kunnen rennen, of hij kon een blind pig binnen zijn gevlucht aan Ninth Avenue naar het oosten, of Tenth Avenue naar het westen. De staldeur stond wijd open. Hij rende naar binnen. Een nachtwaker en een paardenknecht zaten op kleine biervaten, een dambord op een whiskyvaatje tussen hen in. De moordenaar moest hen voorbij zijn gegaan als hij zich in de stal verborgen hield.

Bell bedacht zich geen twee keer en stak hun het gevouwen geldbiljet toe dat voor de agent was bedoeld. ‘Hebben jullie een man met een pistool voorbij zien rennen?’

‘Niets en niemendal,’ zei de knecht.

‘Heb niet eens een man zónder pistool gezien,’ zei de bewaker. Hij keek veelbetekenend naar Bells pistool en zei: ‘Vriend van je?’

‘Blijf bij hem uit de buurt en geef een gil als je hem ziet komen.’

Verder weg op Ninth Avenue reed een volgende El piepend halte Church binnen. Als de moordenaar inmiddels de trappen op snelde om de metrotrein te nemen, kon Bell daar onmogelijk snel genoeg zijn om die ook te halen, besefte hij. Hij liep weer terug de stoep op, onzeker wat hem te doen stond, en keek om zich heen. Vijftig meter verder zag hij iets wat hij hier niet verwachtte: een luxueuze Packard Twin Six. De chauffeur had juist de motorkap gesloten. Hij stapte weer in de auto en startte de motor.

Bell stak zijn wapen terug in de holster en haastte zich naar de auto, intussen zijn jas rechttrekkend.

Tijdens zijn nadering ging een zijraampje in het passagiersge-deelte omlaag.

Op dit uur en in deze buurt had hij een rijke oude man verwacht, onderweg naar zijn maitresse of naar een bordeel, maar tot zijn verbazing zag Bell een mooie jonge vrouw in een mouwloze nauwsluitende jurk. Ze had een snoer van blauwgroene barnstenen kralen om haar hals, een lange sigarettenhouder tussen haar vingers en een clochehoed op haar kortgeknipte kastanjebruine haar.

Hij reikte automatisch omhoog om zijn hoed af te nemen maar was die tijdens de achtervolging kwijtgeraakt.

Ze had amandelvormige ogen, een ondeugende glimlach en een bekoorlijke altstem. De gin die hij in haar adem bespeurde, was het kwaliteitsspul, geen bocht. 'U maakt de indruk van een heer die geen taxi kan vinden.'

'Hebt u een paar ogenblikken geleden een man langs zien rennen?'

'Nee.'

'Niemand? Aan geen van beide kanten van de straat?'

'Ik zal het mijn chauffeur vragen. Hij was aan de motor aan het prutsen.' Ze trok een spreekbuis naar haar fraai gewelfde lippen. 'Heb je daarnet een man voorbij zien rennen?'

Ze hield de buis tegen haar oor en wendde zich toen weer tot Bell. 'Het spijt me. Hij heeft ook niets gezien. Ik wilde dat ik u kon

helpen. Hoewel...' Opnieuw die glimlach. 'De auto doet het weer. Als u echt een taxi nodig hebt, kunt u meerijden.'

Bell keek links en rechts de straat in. Er was geen kans meer dat hij hem nog zou vinden. Hij kon het best terug naar het ziekenhuis gaan in de hoop dat de agent een blik had opgevangen van degene die hem de dreun tegen zijn hoofd had verkocht.

'Als ik hem zie, zal ik dan...'

'Blijf bij hem uit de buurt.'

'Doe ik,' beloofde ze. 'Ik bedoelde dat ik het u kan laten weten als ik hem alsnog zie. U zou me uw kaartje moeten geven.'

Bell gaf haar zijn adreskaartje van detectivebureau Van Dorn en stelde zichzelf voor. 'Isaac Bell.'

'Een detective! Dus die rennende man is een crimineel?'

'Hij heeft zojuist iemand doodgeschoten.'

'Wat afschuwelijk!' Ze viste haar eigen kaartje uit een petieterig tasje en stak haar hand uit. 'Aangenaam met u kennis te maken, Mr. Bell. Ik ben Fern Hawley.'

Bell kende haar naam uit de roddelrubrieken en was ook bekend met haar familienaam, aangezien hij had gestudeerd in de stad New Haven. Ze was de enige erfgename van een ijzerwaren- en wapenmagnaat in Connecticut. En hij was bekend met haar type, daar hij in Frankrijk had verbleven in de nadagen van de oorlog, toen avontuurlijke Amerikaanse erfgenamen die toegeeflijke vaders hadden – of beschikten over een eigen fortuin, hun door hun moeder nagelaten, zodat ze bij geen enkele man onder de duim zaten – en masse naar Parijs trokken. Velen gingen uit idealisme, om de gewonden te verplegen of hongerige vluchtelingen van eten te voorzien. Anderen, gekomen om plezier te maken, trokken op met Europese aristocraten en betaalden de huur voor bohemienachtige schilders en schrijvers.

Hij vroeg zich af wat ze in deze achterbuurtstraat had uitgevoerd toen haar limousine het begaf, maar feit was dat de jonge rijken van New York tegenwoordig konden gaan en staan waar ze wilden.

Misschien was ze op weg geweest naar West 54th, waar de beau monde van Park Avenue zich kwam vergapen aan de dronkenlappen en herrieschoppers die voor de politierechter werden geleid. Of misschien was ze na een privébezoek aan een ziekenhuispatiënt via een zijdeur vertrokken.

‘Weet u zeker dat u geen lift van me wilt, Mr. Bell?’

‘Dank u, Miss Hawley, maar vanavond niet.’ Nog één keer keek hij de straat in. Hij moest terug naar het ziekenhuis om de agent te ondervragen voordat diens brigadier arriveerde.

‘Goedenacht.’ Fern Hawley tikte met haar sigarettenhouder tegen het schot tussen haar en de chauffeur. De Packard Twin Six maakte zich los van de stoepwand, keerde en reed over Tenth Avenue richting het centrum.

Fern Hawley opende het chauffeursschot en zei: ‘Ik heb mijn best gedaan. De man was gewoon niet de auto in te krijgen.’

‘Hebben je charmes hun uitwerking verloren?’

‘Laat me niet lachen... Is alles goed met Johann?’

‘Die is dood.’

‘Dóó? Hoe kan Johann dood zijn? Hij is op zijn eigen benen het ziekenhuis binnengelopen!’

Marat Zolner zette zijn chauffeurspet met klep af en gooide die naast zijn pistool. Zijn haar was nat van het zweet en hij hijgde nog na van het rennen.

‘De detective heeft hem neergeschoten,’ zei hij tegen haar.